

מני כניס יצי ת ש ת
 לפי פק נתי ת:
 הדלקת נרות: 16:10*
 צאת השבת: 17:17
 רבינו תם: 17:52
שבת שלום וטובוך !!!

* 30 ק"ק מ שקיע

בככות נשים צבקות

פנינה לנשמה

מסירות נפש

לאחר תקופת עמל ושקידה בישיבת רמילס שבוילנא, נסע רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל לחוג את חג הפסח בבית הוריו. בחור צעיר היה רבי מיכל יהודה, ודרכו היתה ארוכה ומתפתלת. העגלה קפצה והטלטלה מצד לצד, ועצמות הנוסעים דאבו וכאבו. כדי להקל מעט על הסבל הכרוך בדרך, נהגו העגלונים לעצור מדי פעם להפוגה ולמנוחה באחת מן העירות על אם הדרך. בגלל העצירות התכופות התארכה הנסיעה שאמורה להימשך שבע שעות לכדי יממה שלמה. בכל עצירה כזאת היו הנוסעים נכנסים לפונדק אוכלים דבר מה ולוגמים משקה מרענן ונחים. אולם הפוגותיו של בן הישיבה לא כך היו נראות, בכל עצירה היה הנער קופץ ורץ לבית הכנסת המקומי ומתפלל עם הציבור ואם נותר לו זמן היה שוקע בלימוד מתוק. באחת מן התחנות ירדו כמעט כל הנוסעים מן העגלה וכמעט אף אחד מהם לא חזר להמשך הדרך. העגלה המשיכה בדרכה ורק אז הבחין רבי מיכל יהודה כי בעגלה נותרו הוא ונוסעת גויה אחת. "אויה!" נבהל. "שמא יש בזה איסור יחוד?!" בלי לחשוב עוד רגע קפץ הנער מן העגלה תוך כדי נסיעה. הוא שבר כמה מעצמותיו ואף היה מאושפז בבית חולים בעקבות קפיצה זו. כ"כ נזהר משמץ של איסור שלא התפנה לחשוב על הסכנה... (תספר)

התחלתי ונשאתי...

סיפור מיוחד מן הציניעות - קו הישועות:

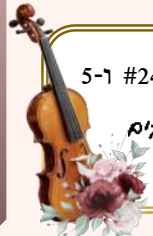
היינו אמורים להתארח אצל משפחה בשבת והייתה לי התלבטות מאוד גדולה אם להתאפר או לא... כיון שבמשפחה המארחת יש הרבה מאוד בחורים וגברים. התלבטתי אם לשים אודם או לא? לפתע אני שומעת צרחות נוראיות!! תוך כדי ההתלבטות שלי, בעלי הוריד את המזוודות וראה את בתי מלאה בדם בפנים, בפה ובשיניים! התברר שבחור עם קורקינט נכנס עם הכידון לתוך הפה של בתי. ובדיוק ראינו איזה בחור שמתקרב ומבקש סליחה! הוא סיפר לנו שהבת קפצה בין שתי מכוניות והוא לא ראה אותה כשרכב על הקורקינט החשמלי! ושאל אם להזמין אמבולנס. אמרתי לו שאין צורך, והתחלתי לעצור את כמויות הדם שלא הפסיקו! בניסי ניסים אחרי מספר דקות נעצר כל הדם, התקשרתי לרופא שיניים שאמר שאפשר לחכות ליום ראשון. כשהגענו הרופא אמר שבתי ניצלה מריסוק הפנים מהקורקינט!!! וזה קרה בדיוק כשהתלבטתי אם לשים אודם או לא! הנס קרה מידה כנגד מידה איפור בפנים כנגד פנים.

פינת ההלכה

ציניעות בדיבור

אסור לאשה לשוחח עם אדם זר שלא לצורך וכמו שאמרו חז"ל במסכת אבות "אל תרבה שיחה עם האשה", אבל אם יש בזה צורך כגון: מוכר, בעל מלאכה, רופא וכדומה. מותר לדבר אך רק מה שנצרך ולא יותר. ובכלל זה יש להקפיד גם לא לשאול בשלומו בצורה אישית ולבבית כמו מה שלומך? איך אתה מרגיש? וכדומה, וכן לא לקרוא לו בשמו הפרטי משום שדברים אלו מביאים לידי קרוב הדעת.

הלכה זו אמורה גם לגבי בני משפחה כגון: גיסים וגיסות, דודים ודודות וכדומה, וכן עם שכנים או מכרים, ובמקום הצורך תדבר כפי הנצרך ולא יותר.

קו הצניעות - קו הישועות: חייגי 073-3834050 הקישי #2448 ו-1
 שתפי אותנו גם את כסיפור הישועה שלך לזכות הרבים
 באייל: tzniutw@gmail.com

סיפור לשבת

כשהילד היתום הפעיל פרוטקציה

עמד על כך במהירות, והחליט לתת לה משרה קבועה בתפקיד נחשב. משכורתה של אשת האברך היתה כעת פי שלושה מזו שהורגלה אליה בשנות עבודתה בהוראה, ולביתו של האברך באה הרווחה.

לאברך לא היה שום ספק ששליח ההצלה שלו היה הילד היתום שהפעיל פרוטקציה אצל רבונו של עולם. מה היה קורה אם האברך היה מחליט להפסיק לתקופה את הלימוד עם הילד? הוא עמוס וטרוד כ"כ, קשה לו באמת! למישהו היו טענות? לא. לא היו טענות, אבל גם לא היתה פרוטקציה...

המאמץ המיוחד, הכוחות שהוא גייס כדי לעמוד בניסיון ולא להפסיד את המצוה בגלל קושי – הם אלו שעמדו לו. יהודי שהולך עם הקב"ה מעבר למה שהוא חייב – מקבל מעבר למה שמגיע לו, והישועה צומחת דוקא מתוך העמידה בניסיון.

זוהי האמירה המשותפת לפרשת וישב ולנס חנוכה: מי שנותר בדמותו המתוקנת ובמעלתו הראשונה גם בשעת מבחן, זוכה לראות ישועות.

עמידתו של יוסף בניסיון, היתה ראשיתה של הטבה עצומה לכל עמ"י בדור ההוא ובדורות אחריו, ואע"פ שבתקופת יון היה עמ"י במצב רוחני נורא – לבית חשמונאי, אשר לא נכנע לגזרות השמד, נעשו ניסים גלויים.

דבר זה נכון הוא לכל הדורות ולכל המצבים. ההנהגה שמצינו אצל יוסף ואצל בית חשמונאי – שייכת אצל כל יהודי ויהודי: מי שעושה מעבר לכוחותיו, ומעבר למה שהוא מחוייב, זוכה לסיעתא דשמיא מעבר לדרך הטבע, ופעמים רבות העמידה בניסיון, היא תחילת הישועה.

(דורש טוב)

"תתפלל, ודאי שתתפלל".

הילד קם, ניגש לקרן זווית, והתחיל להתפלל עם כל הכוונה: "ריבונו של עולם, אתה אבי יתומים ודיין אלמנות. אני בן שלך, נכון? אז אני מבקש ממך, אבא, שתעזור לאברך הזה, שעוזר לי כבר כ"כ הרבה זמן".

אחר כך חזר לאברך והודיע לו שהוא יכול להסיר דאגה מליבו. הוא התפלל, ובודאי יראה ישועה בקרוב ממש.

קשה לומר שהאברך היה שותף מלא לביטחון שהקרין הילד, אבל בודאי,

"תקשיב אדוני", אמר המנהל. "עברת את מוסגרת האשראי שלך, האוברדרפט בחשבון שלך הולך וגדל. אתה בבעיה רצינית, ואת השקים שלך כבר איננו יכולים לכבד".

כל תפילה עוזרת, וכל הכבוד לילד שגילה אכפתיות כזו...

אבל כעבור זמן קצר מקבלת אשתו טלפון ממשרד גדול של הנהלת חשבונות. הם שמעו שהיא פנויה כרגע. כן, פנויה, ופעם פעם היא למדה הנהלת חשבונות בסמינר... אחרי הסמינר היא הפכה מיד למורה, וכשפוטרה לאחר שנים ארוכות בהוראה, אפילו לא חשבה לחפש עבודה בהנהלת חשבונות.

באותו משרד חפשו בדחיפות ממלאת מקום, וכך הגיעו אליה. היא היתה אישה מוכשרת ויעילה. מנהל המשרד

מספר הרב גואל אלקריף שליט"א סיפור מדהים על אברך אחד שהיה לומד עם ילד יתום, דואג לו ומטפל בו. המצוה הזו נעשתה על ידו לשם שמים, איש לא שילם לו על כך פרוטה, אבל האברך התמיד במשימה שנטל על עצמו, ולא ויתר על הלימוד בשום מצב.

לאחר תקופה, פוטרה אשת האברך מעבודתה, וימים קשים באו לביתו. חלפו חודש חודשיים ושלושה, הפרוטה כלתה מן הכיס, המינוס בבנק הולך ומעמיק, ועבודה חדשה – אפילו לא נראית באופק.

גם בתקופה זו, למרות הקושי, המתח והטרדות, המשיך האברך ללמוד עם הילד היתום. בכל פעם מחדש היה אוסף כוחות, מתגבר על הדחף לבטל את השיעור, מרחיב את שפתיו לחיוך מזמין ורענן, ומתיישב עם הילד ללימוד הקבוע.

באחד הימים, בעיצומו של הלימוד המשותף, הוא נאלץ לענות לשיחה טלפונית ממנהל הבנק. "תקשיב אדוני", אמר המנהל. "עברת את מוסגרת האשראי שלך, האוברדרפט בחשבון שלך הולך וגדל. אתה בבעיה רצינית, ואת השקים שלך כבר איננו יכולים לכבד".

טוב, את זה שהוא בבעיה הוא כבר ידע מזמן, אבל בכל זאת, ההתרעה הזו שברה אותו לגמרי. הוא היה כ"כ מודאג ונכה רוח, עד שלא הצליח להסתיר את מצב רוחו מהילד שחיכה לו.

"מה קרה?" התעניין הילד.

"אני במצב לא כ"כ פשוט כרגע", ענה האברך בגילוי לב. "אשתי לא עובדת כבר כמה חודשים, ועכשיו התקשרו מהבנק להודיע לי שהשקים שלי עומדים לחזור".

"ובכל זאת אתה מגיע ללמוד איתי כרגיל?" התרגש הילד. "אני אתפלל עליך!"

קוה אל ה'

על איזו אות יפול הסביבון...

ישנו מנהג בתפוצות ישראל לשחק בסביבון. יש שמשחקים על שוקולד, ויש שמשחקים על מטבעות כסף וכדומה. אחד מסובב את הסביבון, וכולם במתח: על איזו אות יפול הסביבון.

נשאלת השאלה: מה הסביבון בא לומר לנו?

אמר לי יהודי: דע לך, כמו שהילדים משחקים כאן, כך כל אומות העולם משחקים בכל מקום ובכל זמן, מחכים לראות היכן ישראל נופלים. שבעים אומות מסתכלים כל הזמן, מתי עם ישראל נופל!

מה הם רוצים להרוויח?

כל אחד לפי האינטרסים שלו: אחד רוצה את ירושלים, השני רוצה את "שטח A", והשלישי את "שטח B", וכן על זה הדרך. לכל אחד יש אינטרס שישראל תיפול.

מדוע, באמת, אנחנו לא נופלים? כי יש אחד שמסובב את ה'סביבון' מלמעלה. אם הקב"ה מסובב, הרי שלעולם לא ניפול!

ימי החנוכה לימדו אותנו – היוונים חיכו שניפול. בטלו את קרבן התמיד. בטלו את המנורה. בטלו את סוכות. בטלו תורה. אבל הקב"ה בא והוכיח שיש סביבון אחד מלמעלה שמסובב את הכל.

על האדם לזכור תמיד: בכל צרה שלא תהיה, תמיד ידע שהקב"ה מסובב את הכל מלמעלה. אם יבין זאת ויאמין בכך בכל ליבו – לעולם לא יפול! (דורש טוב)

מוסר מספר לשון הרע, כנחש!

על הפסוק "והבור ריק, אין בו מים" דרשו חז"ל מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים יש בו. ושאל הרב "ישמח משה" זצ"ל מגאבס שבתוניסיה: מדוע השליכוהו לבור שיש בו נחשים? והשיב ע"פ דברי הגמרא, שאמרו לו לנחש: ארי דורס ואוכל, זאב טורף ואוכל, אתה – מה הנאה יש לך? אמר להם: ומה יתרון לבעל הלשון, מה הנאה יש לו בדיבורו לשון הרע?

לפיכך, הואיל וחשדו בו שהוא מביא את דיבתם רעה אל אביהם, ומדבר עליהם לשון הרע, לפיכך השליכוהו לבור שורץ נחשים. אבל הואיל וכל מעשיו של יוסף היו לשם שמים, ולא כיוון בדיבורו אלא לתועלת, לא הזיקוהו הנחשים! (מעייני השבוע)

הלכה לסלוח לשכנה שפגעה בי

שאלה: שכנה פגעה בי מאוד, במילים בוטות ובכעס מוגזם. ניסיתי ללמד עליה זכות, שכנראה היתה עצבנית וכעוסה ולכן נהגה כלפי בצורה הזאת. אבל – קשה לי לשכנע את עצמי שהיא לא אשמה בפגיעה משום ש'היתה עצבנית', שהרי כלפי דין שמים בוודאי אי אפשר לומר פגעתי בשכנה כי הייתי עצבנית...

כיצד אצליח להוציא את הכעס מהלב ולהבין אותה?

תשובה: אם מדובר בשכנה יראת אלוקים, או לכל הפחות בדרגה בינונית ביר"ש ובמידות, אזי צריכים לדון אותה לכף זכות, להוציא את הכעס מהלב, ולהשתדל לחשוב על הסיבות והמניעים שעשויים היו להביא להתנהגותה. אי אפשר לדעת איזה צער עמוק או עגמת נפש עברה השכנה באותו זמן. אולי היתה דאגה ולחוצה בגלל בעיה מעיקה, או לא חשה בטוב וסבלה כאבים קשים. יתכן גם שהיא סובלת מהתפרצויות נפשיות שאינן בשליטתה. אם אומנם כך היתה המציאות, הרי גם כלפי דין שמים יורדת חומרת החטא הזה מאוד, כי "אין אדם נתפס בשעת צערו".

מי שמתאמץ לדון אחרים לכף זכות, זוכה מידה כנגד מידה שהקב"ה דן גם אותו לזכות. ידיעה זו תקל את ההתמודדות בזמן הניסיון.

העלון מוקדש לעילוי נשמות
ר' פינחס בן מזל ז"ל
נלב"ע א' כסלו תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמות
ניצנה בת יפה ז"ל
נלב"ע י"ד חשוון תשפ"ב
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמות
רחל רשל בת אי'ה ז"ל
נלב"ע ט' אייר תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

אמא, למה דוקא אני?...

אל הרכבת השנייה, מסור לאבא את התפילין וחזור אל הרכבת שלנו."

"אינני יודע כיצד היה לי אומץ לעשות זאת, כיון שהייתה בכך סכנה גדולה. החיילים הנאצים עמדו בין הרכבות, וכל מי שהסתובב שם היכוהו עד מוות. בכל זאת, החלטתי לשמוע בקול אמי. בחסדי שמים מרובים, בניסי ניסים, רצתי לעבר הרכבת השנייה, עם התפילין הקדושות בידי, בסמוך לעמלקים הרשעים וכלביהם האימתניים, וכאילו הייתי בלתי נראה. בס"ד הצלחתי לעלות לרכבת הימנית שהייתה דחוסה ביהודים רבים, והתחלתי לחפש את אבי. לקח לי קצת זמן עד שמצאתי אותו, ומה שקרה באותם רגעים קבע את גורל חיי."

"ברגע שמסרתי לו את התפילין ועמדתי לחזור אל הרכבת שבה היו אמי ויתר הילדים, לפתע נסגרו דלתות הרכבת... הרכבת החלה לזוז ממקומה בעוד אני עומד בה לצד אבי, ואילו אמי ואחי נמצאים ברכבת השנייה שגם היא פתחה בנסיעה..."

ומה קרה לבסוף? – התברר שכל מי שהופנה לרכבת הימנית – נשלח לעבודה, והרכבת השמאלית הכילה את המובלים למוות! מהרכבת של אמי, אחי ואחיותי, שבה הייתי בתחילה, לא נותר אף אחד בחיים. ואילו אני, שהזדרזתי לשמוע בקול אמי, ועברתי לרכבת השנייה, ניצלתי."

הסבא פנה לנכדיו, ואמר להם: "עכשיו תחשבו מה היה קורה אילו הייתי אומר לאמי: 'אמא, למה דוקא אני?...' אולי תשלחי את התפילין לאבא עם ילד אחר?..." הרי ברור שאם הייתי אומר כך, לא היינו כאן היום..."

רק מפני ששמעתי לבקשתה של אמי ועשיתי את רצונה באופן מידי, חל עלי השפע הטוב של המצווה, והתקיים בי: 'למען ייטב לך והארכת ימים' – כך גם אתם נכדי החביבים, אל תסרבו אף פעם לאמא ולדבריה; אם היא מבקשת להוריד את הפח או כל בקשה אחרת, אל תתווכחו ותטענו 'למה אני?', אלא תשיבו מיד 'הנני!'" (אור לישרים)

מעשה שאירע באחת המשפחות בישראל. יום אחד הגיע הסבא, שהיה ניצול שואה, לביקור אצל בני המשפחה. בזמן הביקור נוכח הסבא במחזה שמאוד לא מצא חן בעיניו. היה זה כאשר האמא בקשה מאחד הילדים להוריד את פח האשפה, וזה הגיב: "למה דוקא אני?". גם כאשר קראה לשני ולשלישי, נשמעו תגובות דומות. הרביעי כבר היה מתוחכם יותר, וביקש מאמו להטיל 'גורל' בין הילדים... הסבא שהצטער לשמוע את תגובות נכדיו לנוכח בקשת אמם, קרא לכל הילדים, הפשיל לעיניהם את שרוול חולצתו, ואמר להם: "אתם רואים כאן את המספר הזה שצרוב כאן על היד שלי? כולכם יודעים שזה הסימן שהייתי באושוויץ". עכשיו אני רוצה לספר לכם סיפור, ותשמעו טוב את כל הפרטים:

"כשהנאצים ימ"ש כבשו את הכפר שלנו, הם החליטו לא להמתין עם הסלקציה עד להגעה לאושוויץ, אלא לבצע אותה כבר בכפר. יחד איתם הגיעו גם שתי רכבות, אחת חנתה בצד ימין והשנייה בצד שמאל."

"כל היהודים תושבי הכפר הובלו אל מקום חנייתן של הרכבות, ותנועת ידו של המפקד הנאצי הורתה לכל יהודי לאיזו רכבת עליו להיכנס, הימנית או השמאלית, כשהיהודים האומללים שהופנו לכל אחת מהרכבות לא היו מודעים ליעד אליו הם מובלים. כשהגענו אמי ואבי וכל הילדים אל מול אותו נאצי, עשה הארור הזה סימן לאבי לצד ימין, ולאמי ולכל הילדים סימן לפנות שמאלה."

"זה לא הזמן לתאר את מה שעבר עלינו בהיפרדנו מאבינו היקר, את הבכיות והיללות, שעדיין מצלצלות באוזני, במיוחד לאור העובדה שהיינו משפחה מלוכדת מאוד. כשהיינו כבר בתוך רכבת המוות, פתחה אמי את החבילה שלקחה איתה מהבית עם מעט הדברים שהיה מותר להוציא, והבחינה לפתע שהתפילין של אבא נמצאות בחבילה. בגלל המהירות והחופזה שבה נפרדנו שכח אבא לקחת את התפילין, ועתה הוא לא יוכל להניחם."

"אמא חשבה לרגע מה לעשות, ואח"כ פנתה אלי ואמרה: 'כיון ששתי הרכבות עדיין עומדות במקומן, אנא ממך, רוצן

חכמת נשים

החנוכייה של הרבית קניבסקי ע"ה

בשנותיה האחרונות נהגה הרבנית בחנוכה מנהג חריג – לאחר שיצאה ידי חובה בהדלקתו של הרב שליט"א, היתה מדליקה נרות נוספים בחנוכייה מפוארת...

וכך היה המעשה: אחד מידידי המשפחה העניק לרב חנוכייה מפוארת במתנה, אולם הרב, שרגיל להדליק בחנוכייה שקיבל מהסבא רבי אריה לויץ, מיאן להדליק בה. כדי לשמח את הידיד החלה הרבנית להדליק גם בה, כמובן ללא ברכה. במשך כל השנים היתה הרבנית מכינה בעצמה את הפתילות לחנוכייה של הרב שליט"א. (בית אמי)

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ה
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשר"מ
ת.נ.צ.ב.ה